

OBSAH

Hrátky s čertem	1
Co od nás Bůh očekává	3
Přečetli jsme za Vás	14
Ekvádor mezi nebem a zemí	16
O ceně vztahů	20
O bibli	22
Co si koupíme za peníze	23
Modlitba	24

HRÁTKY S ČERTEM

Mnoho lidí si neuvědomuje, že naše domovina a celý svět jsou cílem masivní invaze. Tím nemyslím novou sovětskou agresi, ani tankové divize. Invaze naší domoviny, ten nejurputnější boj není a nebude železný, nýbrž duchovní. Boh železem je pouze výslednicí, je to funkce vítězství nebo porážky v du-

chovní oblasti. Pavel napsal efezským následující a znepokojující pravdu:

"Nevedeme svůj boj proti lidským nepřátelům, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla. (Ef 6,12)

A tak tomu bylo vždy a všude. Duchovní katastrofa a zotročení národů mocnostmi tmy, které vládou celému lidskému věku má za následek katastrofu - duchovní a materiální mizerii. Pavel v témže listu efezským zdůraznil, že i my, křesťané, jsme kdysi byli v otroctví mocností, dokud nás Bůh nevytáhl ze světské břečky.

"I vy jste byli mrtví pro své viny a hříchy, v nichž jste dříve žili podle běhu tohoto světa, poslušni vládce nadzemských mocí, ducha, působícího dosud v těch, kteří vzdorují Bohu. (Ef 2,2)

I u nás je většina těch, kteří vzdorují Bohu. To znamená, že jsou poslušni vládce nadzemských mocí. Víím, zdá se vám to moc "duchařské", ale nejsme-li Boží děti, patříme Satanovi, protože nejsme svébytní. Boj, který nás čeká v blízké budoucnosti bude duchovní.

"Bůh tohoto světa (Satan) oslepil jejich nevěřící mysl (těm, kteří spějí k záhubě), aby jim nevzešlo světlo evangelia slávy Kristovy, slávy toho, který je obrazem Božím. (2K 4,4)

Bůh, který vládne tomuto světu, nemusí o naši přízeň bojovat. Satan nás

2 ZÁPAS O DUŠI

vyhrál do svého vlastnictví pádem Adama. Nemilujeme-li pravého Boha, potom jsme bohu tohoto světa automaticky nakloněni. Pravý Bůh o naši přízeň bojovat musí. Jeho duchovní a tělesný boj na kříži za naše hříchy to plně dokázal. Pravý Bůh se raduje, když může lidi jako jste vy nebo já osvobodit z tyranie hříchu a z otroctví nerozumnosti. Neutralita je prelud. Ve skutečnosti žádná duchovní neutralita nemůže existovat. Nikdo nemůže být bez názoru. I Klement Gottwald si vypůjčil biblický princip a správně tvrdil, že "Kdo nejde s námi, jde proti nám." Ten, kdo říká: "mně je to jedno," má stejný názor a na dně duše mu vůbec nic jedno není.

Konečný výsledek duchovního boje je nasnadě. Bůh tohoto světa, Satan, má pouze tolik moci, kolik mu pravý Bůh povolí a uzná za vhodné. Přesto skončí v hořícím jezeře, a s ním všichni nevěřící, kde budou mučení dnem i nocí na věky věků. Satan, vládce tohoto věku má neuvěřitelně velkou moc, aby sváděl národy, i ty dva naše. S nově nabytou svobodou se mu otevřely dveře, aby nás zaplavil duchovní špínou, která na Západě zrálá po desetiletí.

Když používáme slovo evangelizace, obvykle máme na mysli zvěstování biblické dobré noviny. Ale Satan má své evangelisty také. Jeho učení vypadá na povrchu jako dobrá novina, ale ve skutečnosti, pod přitažlivým a chytrým žargonem, skrývá podvod. Satan má bojovou strategii dobře promyšlenou. Zná až moc dobře náš hnilobný duchovní stav a má vášnivou touhu nakazit myšlení lidí za jediným účelem - aby je ovládl a udělal si z nich loutky, aby chom mu zobali z ruky. Samozvaných usurpátorů moci už na světě bylo a bude. Naposledy to předvedli fašisté, po

nich komunisté. Satan je mistr fašista, i mistr komunista. Stejně lstivě jako fašisté ohloupili Němce, tak komunisté otupili velkou část našeho národa. Satan, bůh tohoto světa, ohlupuje na mnohem vyšší úrovni mysl většiny lidí. Fašisté a komunisté jsou mistři v prodeji ideí. Prodeji ideí se říká propaganda. Kupujícím vražedných ideí se platí vidinou sobeckých požitků. Komunisté prodali vidinu, že bude dostatek gulášů pro každého.

Fašisté byli o stupeň výše. Ti slíbili německému národu panskost. Být pánem má přece jenom vyšší duchovnost než žít pro guláš. A tak Satan, protože mu jde o udržení monopolního ovládnutí lidstva, musí skrýt svůj smrtelný záměr. Musí zabalit své jedovaté ideologické zboží do přitažlivého obalu. Musí být jako rybář. Musí dát rybičce okamžité uspokojení - žízlu. Ale háček je přivázan na průsvitném vlásci. Podívejme se tedy nejprve na Satanovu žízlu a vlasec. Podívejme se na Satanovu vnaidla.

První Satanovo vnaidlo je liberalismus, který nám namlouvá, že člověk je ve své podstatě dobrý, i když má své slabé chvíle. Dobrého člověka nutně musí doprovázet dobrácky strejcovský Pán Bůh. Ten shovívavě svrchu mžourá na naši nezbednost, popíjí vínečko, a my doufáme, že vše skončí pro každého dobře. Liberalismus je nám vlastní. Vždyť ti naši čerti a Káča, to je lidový liberalismus stavící biblickou pravdu úplně na hlavu.

Druhé Satanovo vnaidlo je materialismus, který učí, že hmota je svébytná, nestvořená, je tu od vždy a je tedy nezapříčiněnou příčinou všeho, tedy i vás i mne. Tato víra dává mnoha lidem jisté zadostiučinění a potěšení, že vlastně nad námi žádná přísnost ne-

ní, a že víra v pravého Boha je vlastní myslitelům mdlejšího rozumu.

Třetí vnaidlo je smilstvo. Moderní přístup k pohlavní aktivitě nám namlouvá, že každý pohlavní styk je dobrý a prospěšný, pokud je provozován mezi zodpovědnými, vzájemně se respektujícími a milujícími partnery. Tato filozofie rozbila a rozbíjí rodinu po celém světě. Výkřiky miliónů zavražděných, nenarozených slyší pouze Bůh a svědomí, pokud ještě nějaké zůstalo.

Čtvrté Satanovo vnaidlo proniklo do Československa přímo údernickým tempem. Pornografie zneužívá děti a ponižuje ženy. Růst sexuálního násilí je přímým důsledkem pornografické zvrhlosti.

Další vnaidlo je prastaré. Alkohol, drogy a z nich vyplývající zoufalství za sebou zanechává nepředstavitelné ztráty na životech, morální, fyzické i ekonomické škody.

Satan nemůže opomenout ani duchovní stránku svodů. Satan chce, aby byli lidé nábožní, aby prožívali prožitky, v kterých se prý střetli s pravým Bohem. Satan chce uspokojit lidskou touhu po náboženství. Proto musí nastrčit na místo pravého Boha nějakou náhražku, což je obvyčejně on sám. Satan, stejně jako všichni totalitní vládcí, chce být za to, že nás lapil, navíc zbožňován. Vždyť chtěl, aby se mu klaněl i Kristus, tedy pravý Bůh.

Satan musí lidem nabídnout totéž co pravý Bůh, ovšem s tím rozdílem, že všeho dosáhneme mnohem rychleji, bez překážek a snadněji. Jeho reklamní trik spočívá v tom, že dostaneme masitou žízalu:

*aniž by po nás požadoval jakékoliv morální zásady jako Bůh

*aniž by po nás požadoval úzkoprsou víru pouze v jednoho pravého Boha jako Bůh

*aniž by nám odpíral rozkoše jako Bůh

*aniž bychom museli trpělivě čekat na Boží pomoc tak, jak slibuje Bůh

*aniž bychom museli činit pokání, to jest odvrátit se od světa a přimknout se v žebrácké pokoře k Bohu.

Vidíte, čert má mnoho triumfů. Jenom s ním nehrajme mariáš, abychom se za něj neprovdali.

-pst-

CO OD NÁS BŮH OČEKÁVÁ?

(Druhé pokračování)

Každý křesťan by si měl vzít příklad z Petra, který v blízkosti Pána Ježíše mluvil s odvahou a činil zázraky. Když přišlo na identitu Ježíše, sám Pán položil otázku:

♦ "A za koho mne pokládáte vy?"
Šimon Petr odpověděl: "Ty jsi Mesiáš, Syn Boha živého." Ježíš mu odpověděl: "Blaze tobě, Šimone Jonášův, protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj Otec v nebesích." (Mt 16,15-17)

V blízkosti Pána Ježíše měl Petr zázračnou odvalu. Když přišlo pět set římských vojáků zatknout Ježíše, Petr vytasil meč. Na koho? Na pět set vojáků! Začal hned s tím nejbližším. První se mu dostal pod meč Malchus, sluha nejvyššího kněze, a Petr mu usekl ucho. Malchus měl rychlé reflexy, jinak by měl hlavu vejpůl. Kde vzal odvalu, aby si troufal na celou římskou jednotku? Petr byl vedle Ježíše a jeho chování bylo nadpřirozené. Kam se poděla Petrova odvalu o den později, když už

4 ZÁPAS O DUŠI

nestál vedle Ježíše? Bez Ježíšovy přítomnosti se z Petra stal zbabělec a Ježíše třikrát zapřel. Ne před vojskem, ale před obyčejnou služkou. Jakmile jej Pán Ježíš opustil, Petr propadl, protože spoléhal na svoji lidskost.

Co se stalo po Ježíšově ukřižování a vzkříšení? Neočekávali bychom od Petra bez Krista, že zklame na celé čáře? Krátce po Ježíšově ukřižování Petr předstoupil před Židy a spustil bez jakéhokoliv ostychu a strachu:

♦ *Muži izraelští, slyšte tato slova: Ježíše Nazaretského Bůh potvrdil před vašimi zraky mocnými činy, divy a znameními, která mezi vámi skrze něho činil, jak sami víte. Bůh předem rozhodl, aby byl vydán, a vy jste ho rukou bezbožných přibili na kříž a zabili. (Sk 2,22-23)*

Kde vzal tolik odvahy, aby obvinil zástup, že zabil Božího Syna? A nejen to! Petr s Janem činili zázraky:

♦ *... právě tam přinášeli nějakého člověka, chromého od narození; ... Když viděl přicházet do chrámu Petra a Jana, prosil také o almužnu. Petr spolu s Janem na něj upřeli zrak a řekli: "Pohléd' na nás!" Obrátil se k nim a čekal, že něco dostane. Petr však řekl: "Stříbro ani zlato nemám, ale co mám, to ti dám; ve jménu Ježíše Krista nazaretského vstaň a chod!" (Sk 3,2-6)*

A zase, kde vzal Petr odvalu k obvinění davu, který se seběhl, aby viděl chromého skákat radostí a velebit Boha?

♦ *Svatého a spravedlivého jste se zřekli a vyprosili jste si propuštění vraha. Původce života jste zabili... (Sk 3,14-15)*

Petr vmetl davu do očí - Původce života jste zabili! Kde vzal odvalu? V další, čtvrté kapitole Skutků stojí oba, Petr i Jan, před radou kněží a káží

o Pánu Kristu nebojácně a odhodlaně. Dokonce se vzepřeli kněžské radě.

♦ *Posuďte sami, zda je před Bohem správné, abychom poslouchali vás a ne Jeho. (Sk 4,19)*

Co se stalo? Ježíš je v nebi a Petr přesto nezklamal! Skutky 2,4 nám odhalí toto tajemství. Petr byl totiž naplněn Duchem svatým. Když byl Petr naplněn Duchem svatým, jednal jako kdyby byl v blízkosti Ježíše Krista. Žít život naplněný Duchem svatým je život v přítomnosti Ježíše Krista.

♦ *Vy však nejste živi ze své síly, ale z moci Ducha, jestliže ve vás Boží Duch přebývá. Kdo nemá Ducha Kristova, ten není jeho. (Ř 8,9)*

Otec, Kristus i Duch mají tutéž podstatu a tvoří plnou trojjednost Boha. Pán Ježíš řekl:

♦ *... a já požádám Otce, a On vám dá jiného Přímluvce, aby byl s vámi na věky - Ducha pravdy ... (J 14,16)*

Pojďme do řečtiny, abychom dobře porozuměli výrazu "jiný Přímluvce". Jde o slova "allos" a "heteros". Allos - znamená jiný, ale stejného druhu. Heteros - znamená jiný, ale různého druhu. A v předešlém verši "jiný Přímluvce" řecky zní "allos Přímluvce", což znamená přímluvce přesně stejného druhu jako je Kristus. Kdyby Pán Ježíš řekl "heteros Přímluvce", tak by to sice byl přímluvce, ale jiného druhu, tedy přímluvce bez Boží podstaty jakou má Ježíš Kristus. Takže, život naplněný Duchem svatým není nic jiného, než život přítomnosti v nás žijícího Krista.

A jak se život naplněný Duchem svatým projevuje? Rozhodně ne zapřelým svatouškovstvím nebo extravagantním štěstím a jásaním, i když radost je očividná a nepopíratelná. Dnes, pod pojmem "naplnění Duchem sva-

tým" se většinou myslí na základy a mluvení v jazycích.

BOŽÍ VŮLE PRO ŽENY A MANŽELSTVÍ

Jak se Duchem svatým naplněný křesťan chová? Podívejme se na následující verše:

♦ *V poddanosti Kristu se podřizujte jedni druhým. Ženy svým mužům jako Pánu, protože muž je hlavou ženy, jako Kristus je hlavou církve, těla, které spasil. Ale jako církev je podřizena Kristu, tak ženy mají být ve všem podřizeny svým mužům. (Ef 5,21-24)*

Tyto verše neříkají, že žena je méně než muž. Kristus se plně podřizoval Otci a Duch se podřizuje Kristu a všechny tři osoby jsou rovnocenně Bohem. Podobně, muž a žena jsou rovnocenně člověkem. Otec a Syn se doplňují a s Duchem tvoří plné Božství. Podobně muž a žena se vzájemně doplňují v plné lidství. Jeden bez druhého nemůže funkčně existovat. Chci-li se šroubovat pevně dva pláty, potřebuji šroubek i matku. Co je důležitější? Šroubek nebo matka? Jeden bez druhého ztrácí svou funkci. Bůh bez Syna a Syn bez Ducha by byli také nefunkční. Vždyť člověk je stvořen k obrazu Božímu, a to, že se jedna osoba podřizuje muži v plném Božství i v plném lidství, je podminěno zranitelností. Kristus byl zranitelnější než Otec, proto se mu podroboval. Žena je zranitelnější než muž, proto se mu podrobuje. To ovšem neznamená, že se muž chová k ženě jako paša. Právě naopak. Vždyť verše Efezským pokračují následovně:

♦ *Muži, milujte své ženy, jako si Kristus zamiloval církev a sám se za ni obětoval, aby ji posvětil a očistil křtem vody a slovem; tak si On sám připravil církev slavnou bez poskvrny, vrásky. Proto i muži mají milovat své ženy jako své*

vlastní tělo. Kdo miluje svou ženu, miluje sebe. Nikdo přece nemá v nenávisti své tělo, ale živí je a stará se o ně. Tak i Kristus pečuje o církev; vždyť jsme údý jeho těla. Proto opustí muž otce i matku a připojí se k své manželce, a budou ti dva jedno tělo. Je to velké tajemství, které vztahují na Krista a na církev. A tak i každý z vás, bez výjimky, ať miluje svou ženu jako sebe sama a žena ať má před mužem úctu. (Ef 5,25-33)

Vidíte, pánové, kolikrát se opakuje "milujte"? Naše takzvaná nadřazenost je vlastně oddanost ženě až k smrti. Což se Pán Ježíš za církev nenechal ukřižovat? Jsem přesvědčen, že každá žena se s radostí podřídí svému muži, je-li naplněna Duchem svatým. A i ta, která není, se ráda podřídí, kdyby jenom našla takového manžela, který by ji miloval až k smrti a vyžehlil jí každou vrásku, tak jak to udělal sám Ježíš Kristus. Potíž vězí v tom, že není mnoho mužů, kteří by byli naplněni Duchem svatým, nemilují své ženy jako sebe sama, a tak jsou ženy nepoddajné, vzpurné a nezávislé. Když odpadne matka ze šroubku, pak se vše rozpadne. Vždyť my jsme křesťany proto, že si nás Kristus namluvil svou smrtí na kříži. Kdybychom si my, muži, namluvili své ženy podobnou pokorou, nepochybují ani na chvíli, že by se nám většina žen podřídila. Jak málo křesťanů se podřizuje Kristu proto, že nám vyšel vstříc svou láskou. Duchem naplněný muž vychází své ženě vstříc jako Kristus.

Muži, už vidíte, co je vůle Boží pro vás? Jestli nebudeme mít pořádek v rodině, tak jak nám Duch diktuje, potom nemůžeme ani mluvit o začátku další služby, o evangelizaci, která by byla Duchem svatým vedena. Samozřejmě, v těle, motivováni humanismem

6 ZÁPAS O DUŠI

nebo náboženstvím můžeme také sloužit, ale to není totéž.

A co Duchem svatým naplněné děti? Čtěme dál:

♦ *Děti, poslouchejte své rodiče, protože to je spravedlivé před Bohem. Cti otce svého i matku svou je přece jediné přikázání, které má zaslíbení, aby se ti dobře vedlo a abys byl dlouho živ na zemi. Otcové, nedrážděte své děti ke vzdoru, ale vychovávejte je v kázni a napomenutích našeho Pána. (Ef 6,1-4)*

Přesto tolik rodičů dráždí své děti nesprávnou výchovou bez Boha, i přehnanou láskou a rozmazlováním. Zodpovědnost za evangelizaci vlastní rodiny patří otcům. Kolik mužů si myslí, že tento úkol patří ženám? Kolik dětí nenávidí své rodiče! Kolik dětí utíká z domova? Nevidíte, přátelé, že v dnešní společnosti je něco shnilého i v křesťanských rodinách? Jsme skutečně naplněni Duchem svatým? Žijeme skutečně život v přítomnosti Ježíše Krista, s kterým máme konzultovat každé příští rozhodnutí a jednání? Nekáží. Nejzadluženější vykonavatel Boží vůle jsem snad sám. Denně klopytám a své klopytání nenávidím. Kolik diskusí vedeme s dětmi a zbytečně. Bible dětskou pedagogiku a psychologii zkrátila na jednu větu - *Děti poslouchejte své rodiče*. A odůvodnění je dětsky jednoduché - *protože to je spravedlivé před Bohem*. Chceme-li mít poslušné děti, veďme je k Bohu, protože potom nebudou odporovat, ale budou vědět, že jejich poslušnost je spravedlivá před Bohem.

Zde však poslušnost nekončí, protože každý z nás je nejen dítětem, ale často i zaměstnancem, někdy šéfem i zaměstnavatelem. A nyní se podívejme, jak bible popisuje Duchem napl-

něného zaměstnance a zaměstnavatele. Pravda, bible používá slovo otrok a pán, ale to věc ještě přístří:

♦ *Otroci, poslouchejte své pozemské pány s uctívou pokorou a z upřímného přesvědčení jako Krista. Nejen na oko, abyste se zalíbili lidem, ale jako služebníci Kristovi, kteří rádi plní Boží vůli a lidem slouží ochotně, jako by sloužili Pánu. Víte, že Pán odmění každého, kdo něco dobrého učiní, ať je to otrok nebo svobodný. Vy páni, jednejte s otroky také tak a zanechte výhrůžek. Víte přece, že jejich i váš Pán je v nebesích a nikomu nestraní. (Ef 6,6-9)*

Jestliže otrok má být upřímně podřízen a ne na oko, oč více má být podřízen svobodný zaměstnanec! A zase, zaměstnavatel má být jako kapitán na lodi. Nejprve se stará o blaho svých zaměstnanců a teprve potom o své osobní. A teď si myslíte, že jsem utopista. Víte, všechny předešlé verše jenom potvrzují, že jenom nepatrné zrnko, malé stádečko, je naplněno Duchem svatým, protože najít muže, který by položil život za ženu, najít ženy, které by měly muže v úctě, najít děti, které by poslouchaly rodiče, najít zaměstnance, kteří by ochotně poslouchali své nadřízené a najít zaměstnavatele, kteří se více starají o své podřízené než sami o sebe, je jako hledat jehlu v kupce sena. Proto jsme tak neefektivní v evangelizaci a v konání Boží vůle, protože se k této funkci ani nekvalifikujeme v samých základech. Země s Duchem naplněnými občany, kteří by uplatňovali výše řečené vztahy, by byla morálně i hospodářsky neporazitelná. Chceme-li činit Boží vůli a hledáme-li ji, splňme nejprve to nejzákladnější. Buďme naplněni Duchem svatým! Důkazem nám bude naše chování popsané v páté a šesté kapitole Efez-

ským. Čím ještě máme být naplnění? Božím slovem!

♦ *Neboť ve vás přebývá Slovo Kristovo v celém svém bohatství. Se vši moudrostí se navzájem učte a napomínejte a s vděčností v srdci oslavujte Boha, žalmy, chvalami a zpěvem, jak vám dává Duch. (Ko 3,16-17)*

Takže, Duchem svatým naplněný život znamená být napuštěm Kristovým slovem - bibli. V biblickém slově musíme být naloženi a prosáknuti jako okurka v láku. Ten, kdo chce být naplněn Kristem, musí být potopen (řecky baptizo) v Božím slově. Někteří teď namítáte, že bible je těžké čtení, a že jí nerozumíte. Nejlepší metoda, jak Boží slovo do sebe vstřebat, je opakování. Jako ve škole. Opakování je matka moudrosti. Touto metodou se naučíme, kde co v bibli je. Věřte, tato znalost je nejlepší obrana před falešnými učiteli. Máte-li při s nevěřícím i věřícím, není účinnější meč než bible. Známe-li Boží slovo, můžeme se s ním ohánět jako s mečem. Znat slovo není chytrost nebo intelligence, ale moudrý drill. Koncertní pianista také cvičí denně mnoho hodin a pak jde vše lehce. Mistrovství vypadá snadně, ale jeho tajemství vězí v potu a dřině. A víte, proč většina z nás není koncertními pianisty nebo znalci Božího slova? Protože nám nevoní pot dřiny. Nechceme se vzdát světských radovánek, které nás od našeho cíle odvádějí. Mistry Božího slova, i čehokoliv jiného, se staneme jenom zanedbáním toho, čemu dosud sloužíme a co považujeme za důležité. Sílu k zanedbání nedůležitého získáme jenom láskou k tomu, za kým jdeme a koho milujeme, totiž Pána Boha.

Všichni víme, že čím víc řečí známe, tím snadněji se naučíme další. Čím víc vynikáme v určitém oboru, tím víc pro-

nikáme k jeho základům. Čím víc peněz máme, tím snadněji vyděláme další. Jinými slovy, kdo něco má, dostane toho ještě víc. Čím víc je určitá činnost v našem životě zanedbaná, tím víc se stává zanedbanější. A podobně, čím lépe známe Slovo, tím víc je chceme studovat, čím víc je studujeme, tím hlouběji poznáváme Krista. Čím víc známe Krista, tím víc začínáme myslet a jednat jako On, jen potom nás svět od sebe rozezná. A toto je počátek Boží vůle pro každého křesťana. Teprve až splníme základní požadavek, můžeme být Duchem "použiti k prvním směrlým krůčkům směrujícím ke splnění Jeho vůle.

DUCHOVNÍ, DUŠEVNÍ A TĚLESNÁ ČISTOTA

Další stěžejní předpoklad, který musíme splnit, aby nás Bůh použil k Jeho úkolům, je naše duchovní, duševní a tělesná čistota. Bůh může použít jen čisté nádoby. Hledáme-li, co má pro nás Bůh přichystáno, musíme být nejprve čistí. Bez očisty se nemůže nic stát. Stane-li se, pak to pochází z těla, z lidské vůle, a ne z vůle Ducha svatého.

♦ *Vždyť víte, které příkazy jsme vám dali od Pána Ježíše. Neboť toto je vůle Boží, vaše posvěcení, abyste se zdržovali nečudnosti a každý z vás aby uměl žít se svou vlastní ženou svatě a s úctou, ne ve vášnivé chtivosti jako pohané, kteří neznají Boha. Ať nikdo v této věci nevybočuje z mezí a neklame svého bratra, protože Pán ztrestá takové jednání, jak jsme vám už dříve řekli a dosvědčili. Vždyť Bůh nás nepovolal k nečistotě, nýbrž k posvěcení. (1Te 4,2-7)*

Podívejme se na slovo "posvěcení". V originální řečtině znamená - oddělení,

8 ZÁPAS O DUŠI

vyjmutí, vyčlenění. V češtině na posvěcené bylo vrženo světlo, tedy jsou osvícení, proto vědí. Kdo ví, ten je jiný než ostatní, je oddělen, vyčleněn svou vědomostí a vyjmut z davu. Líbí se mi čeština, protože "vědět" a "světlo" mají stejný slovní základ. Vždyť Bůh-Ježíš je světlo i pravda. Posvěcení lidé vědí, že mají být čistí, že je to Boží vůle. A tak jsme si právě přečetli, Boží vůle je, abychom se zdrželi necudností, abychom nepáchali sexuální hřích. Nepáchat sexuální hřích neznamená, abychom se zdrželi sexu. Vždyť máme žít se svou ženou svatě a v úctě. Žít - znamená propojení. Nemáme s ní však žít ve vášnivě chtivosti, tak jako pohané.

Když přemýšlím o naší nově nabyté československé svobodě, jednu z prvních věcí, kterou přinesla, je pornografie a sexuální turismus. Jímá mě smutek. Jak můžeme očekávat národní prosperitu, když selháváme už na počátku! Sexuální hřích není jen nevěra. Sexuálnímu hříchu podléháme prohlížením a četbou pornografických časopisů, ve fantazii i realitě televize a filmů.. Křesťan, který očekává od Boha velké úkoly, se musí a chce těmto necudnostem vyhnout, což často znamená boj proti vlastnímu tělu. A teď si myslíte, že jsem mnich žijící celibátní život. Vůbec ne. Kdo vymyslel ženu a muže? Kdo vymyslel jejich propojení? No přece Bůh! Jak by mohl být Boží vynález hříšný? Jenže, Bůh vynalezl sex pouze pro manželský život. Sexuální nezřízenost a nevěra způsobuje větší společenské problémy a zdravotní škody, než tabák nebo alkohol.

♦ *Proto umrtvujte své pozemské sklonky: smilstvo, necudnost, vášně, zlou touhu a hrabivost, která je modloslužbou. Pro takové věci přichází Boží hněv. (Ko 3,5-6)*

Takže, jestliže někdo hledá Boží vůli, a ptá se: "Bože, co jsi pro mne připravil, kterou cestou se mám dát," a přitom žije ve smilství nebo nevěře, létá z kytky na kytku, ten ještě není ani zaplacen na Božím seznamu úkolů. Proč by měl Bůh svěřit svou vůli někomu, kdo nesplňuje ani nejzákladnější předpoklad Božího služebníka. Znamená to snad, že se mladí lidé nemohou ani držet za ruce nebo políbit? Vůbec ne, vždyť bible říká:

♦ *Všechno je mi dovoleno - ano, ale ne všechno prospívá, všechno je mi dovoleno - ano, ale ničím se nedám ztotožnit. (1K 6,12)*

Každý křesťan může být požehnan Bohem, pokud ovládá své chování, které má oslavovat Boha a vzdávat mu čest. Když jsme už nakousli 1. Korintským, pokračujeme:

♦ *Jídlo je pro žaludek, a žaludek pro jídlo, Bůh však jednou učiní konec obojmu. Tělo však není pro smilstvo, nýbrž pro Pána, a Pán pro tělo. Bůh, který vzkřísil Pána, vzkřísí svou mocí i nás. Nevíte, že vaše těla jsou údy Kristovými? Mám tedy z údu Kristových učinit údy nevěstky? Rozhodně ne! Což nevíte, kdo se oddá nevěstce, je s ní jedno tělo? Kdo se oddá Pánu, je s ním jeden duch. Varujte se smilstva! Žádný jiný hřích, kterého by se člověk dopustil, netýká se jeho těla; kdo se však dopouští smilstva, hřeší proti vlastnímu tělu. Či snad nevíte, že vaše tělo je chrámem Ducha svatého, který ve vás přebývá a jež máte od Boha? Nepatříte sami sobě! Bylo za vás zapláceno výkupné. Proto svým tělem oslavujte Boha. (1K 6,13-20)*

Nejen náš duch, ale i naše tělo patří Pánu. Vždyť bude vzkříšeno, jako bylo vzkříšeno Kristovo tělo. Proto musíme udržovat tělo nejen v tělesné, ale

i v morální čistotě. K tomu také patří, jak se oblékáme a vše, co děláme. A co přejídání, pití, kouření, líčení, zdobení, přelivy atd.? A zase si myslíte, že jsem puritán a kaziradost. Vůbec ne. Chci jen zdůraznit, že ať jíme, či pijeme, či děláme cokoliv jiného, máme vše dělat k oslavě Boží. Jestliže uděláme s naším tělem cokoliv, co obrátí naši pozornost směrem k nám místo k Bohu, tak je to špatné, i když se to zdá být sebenevinnější. Může se třeba žena nalíčit? Samozřejmě že může! Začne-li se ovšem vzhlížet sama v sobě, jak je krásná, potom neoslavuje Boha, ale sebe. Zkrášlí-li se však, aby vyzvedla Boží dovednost a podtrhne-li svou fyzickou krásu křesťanskou duší, potom je vše více než v pořádku. A tak je to se vším. Například pití. Můžeme po čtvrtém Velkopopovickém kozlu tvrdit, že oslavujeme Boha, když už si s odpuštěním ani nevidíme do úst? Oslavujeme Boha, když si například kouřením ničíme plíce, které On stvořil? Ano, máme svobodu, ale ničím se nedáme ztročit!

♦ *Neobelhávejte jeden druhého, svlechte ze sebe starého člověka i s jeho skutky a oblecte nového, který dochází pravého poznání, když se obnovuje podle obrazu svého Stvořitele.* (Ko 3,9-10)

Oslavujeme Boha v celé činnosti. Jenom potom nám může odhalit víc vůle, kterou má pro nás přichystanou. Ovládejme se tak, jak to Bůh požaduje. Nežijme vášnivě jako svět. Jenom potom nás může Bůh použít. Pidíme-li se po prosperitě a bohatství, co nás motivuje? Naše uspokojení, nebo Boží uspokojení? Jestliže se někdo honí za několika tisícovkami, aby si za ně koupil zmrzlinu, pak je hrabivec. Jestliže se někdo pídí po miliónech, aby je inve-

stoval do šíření evangelia, pak činí Boží vůli. Ti největší Boží lidé, jako třeba Jób, byli i nejbohatší. S majetkem je to jako se vším ostatním. Bohatneme pro sebe, nebo pro Boha? Jestliže bohatneme pro vlastní slávu, potom zapomeňme na to, že by nám Bůh v budoucnosti svěřil jen jeden ze svých opravdových úkolů.

Další podmínka, kterou musíme dodržet, chceme-li být použiti Bohem k velkým věcem, je, abychom neponižovali ostatní a jednali slušně a čestně.

♦ *A nikdo ať v této věci nevybočuje z mezí a neklame svého bratra, protože Pán ztrestá takové jednání, jak jsme vám už dříve řekli a dosvědčili.* (1Te 4,6)

Jinými slovy nebalamutte! Mnoho lidí šlape po ostatních, jen aby uspokojili sami sebe, aby uspokojili své vášně. Jedni klamou slovem, aby obalamutili ženu, druzí lžou v obchodu, aby se obohatili. Tohle bude příčina mnohého zla v novém Československu. V reálném socialismu se klamalo a lhalo, aby se udrželo naplněné korýtko. Všem, kdo pohrdají Božím zákonem čistoty ve veškerém jednání, Bůh připomíná:

♦ *Vždyť Bůh vás nepovolal k nečistotě, nýbrž k posvěcení. Kdo tím pohrdá, nepohrdá člověkem, nýbrž Bohem, jenž vám dává svého svatého Ducha.* (1Te 4,7-8)

Nezapomeňme na vnitřního člověka! Vojákův úspěch závisí na čistě, bojeschopné zbraní. Rezavé dělo nebo rozpadající se tank bitvu nevyhrají. Stejně tak je to s Božími vojáky. Každou morální rez, každou nečistotu našeho srdce musíme vyčistit a naolejovat. Naše čistota podmiňuje účinnost v Božím díle. Vězme jedno. Úspěch naší práce na Boží vinici nespočívá v naší inteligenci, znalosti nebo nápaditosti, i když tyto

10 ZÁPAS O DUŠI

schopnosti jsou důležité, ale v tom, jak se podobáme Kristu. Čím víc se mu podobáme, tím víc nás Bůh použije. Jen tak můžeme být úspěšní v hlásání spásné noviny. Svatý, čistý člověk je ta nejostřejší šavle v Boží pravici!

Abychom byli platnými služebníky, aby nám Bůh svěřil svou vůli a vedl nás k velikým evangelizačním úkolům, musíme se podřídit jeho vůli a vedení. Ano, Boží vůle pro každého člověka, pro každého křesťana, je poslušnost a pokora, tedy opak hrdosti a pýchy.

♦ *Podřídte se kvůli Pánu každému lidskému zřízení, ať už králi jako svrchovanému vládci, ať už místodržícím jako těm, které on posílá trestat zločince a odměňovat ty, kteří jednají dobře. Taková je přece Boží vůle, abyste dobrým jednáním umlčovali nevědomost nerozumných lidí.* (1Pt 2,13-15)

Bůh od nás požaduje podřízenost. Komu? První podřízenost, která nás napadne, je podřízenost dětí rodičům nebo manželky manželovi. Ale zde Petr hovoří o občanské podřízenosti politickým vládcům. A teď se vám zdá, jako i mně se kdysi zdávalo, že po nás Bůh chce nemyslitelné. Abychom poslouchali i Hitlera, Stalina a donedávna Husáka? Koho vlastně chceme získat Bohu? Samozřejmě ztracené! Jestliže nebudeme příkladnými občany i v totalitě, jak můžeme svědčit ostatním? Bůh nám nařizuje, abychom poslouchali ty, kterým dal nad námi moc. A Bůh to také zdůvodnil - abychom dobrým jednáním umlčovali nevědomost nerozumných lidí. Kritici křesťanství jen číhají na křesťany, aby je usvědčili z chyb. Křesťan je pro svět divadlo. Svět se dívá a raduje se, když klopýtáme a hřešíme. Svět má zadostiučinění, když zjistí, že nejsme tak svatí a že se podobáme světu. A umlčet svět můžeme jenom

tehdy, když žijeme příkladný občanský život. Křesťan není žádný revolucionář ani v "pokrokovém" slova smyslu. Křesťan dosahuje změn zákonnou cestou a snaží se pracovat a přispívat společnosti, jak nejlépe dovede. Nikdy se nesnažíme zneužít svobody, kterou máme v Kristu:

♦ *Jste svobodni, ale ne jako ti, jimž svoboda slouží za plášť nepravosti, nýbrž jako služebníci Boží.* (1Pt 2,16)

Vím, mnozí se vzpouzí, že překročíte tento zákon nebo tamto nařízení, protože je nesprávné a proti vaší vůli. Ale bible říká:

♦ *Ke všem lidem mějte úctu, bratrstvo milujte, Boha se bojte, krále ctěte.* (2Pt 2,17).

♦ *Služebníci, podřizujte se ve vši bázní pánům, nejen dobrým a mírným, nýbrž i tvrdým. V tom je totiž milost, když někdo pro svědomí odpovědné Bohu snáší bolest a trpí nevinně.* (1Pt 2,18-19)

V řečtině tvrdý pán znamená perverzní pán. A i tomu se podřizujete dobrovolně, ne na oko, ale v upřímnosti a lásce. Hrubíána odzbrojíte laskavostí a mírností. Neví totiž, jak se k laskavosti zachovat. Když na něj vyletíte, hned ví, jak se revanšovat.

A teď se ptáte, co když mi můj nadřízený nařídí něco, co je v rozporu s biblickou vírou? Mám ho také poslechnout?

Bibli musíme interpretovat tak, aby všechny verše harmonizovaly. Když Petr s Janem stáli před představiteli Židů, staršími a znalci zákona, a ti jim zakazovali hlásat o Ježíšovi, Petr odpověděl:

♦ *Posuďte sami, zda je před Bohem správné, abychom poslouchali vás, a ne jeho. Neboť o tom, co jsme viděli a slyšeli, nemůžeme mlčet.* (Sk 4,19-20)

Pokud nám nadřazení nenařizují něco nebiblického, máme je poslouchat nejen na oko, ale upřímně. Ukradnou-li komunističtí páni soukromý majetek, nemůžeme s tím souhlasit, protože "Nepokradeš" je Boží přikázání. Zakáží-li nám hlásat Krista, kážeme jej dále, protože Boží vůle číslo jedna je roznášet dobrou spásnou novinu, aby nikdo nezahynul, ale aby se všichni obrátili k pokání. Nařídí-li mi šéf, abych zůstal přesčas, nebudu se.

Svět nás musí od sebe rozeznat! Zatřesme světem! Křesťané většinou žijí tak, jak žije svět, a jsou neefektivní, protože je Bůh nemůže použít. Naše svědectví ovlivňuje každou oblast života. Poslouchejme zákony své země, ve které žijeme. Ať ostatní vidí, že naše víra je pravá a skutečná. Zamysleme se jen nad morálními a hospodářskými úspěchy zemí, ve kterých občané i vláda dodržovaly zákony. Dodnes se svět posmívá ze setrvačnosti americké "naivitě", ale už ne jejímu rozmachu. Se ztrátou tzv. naivity odchází moc Spojených států i kohokoliv jiného. Bůh nás použije teprve tehdy, až budeme takovými občany, aby si nás ostatní všimli. Budme světu solí a světlem a teprve potom nás Bůh může použít k velkým úkolům.

♦ *Vy jste sůl země, jestliže však sůl pobude chuti, čím bude osolena? K něčemu již není, než aby se vyhodila ven a lidé po ní šlapali. Vy jste světlo světa. Nemůže zůstat skryto město ležící na hoře. A když rozsvítí lampu, nestaví ji pod nádobu, ale na svícen; a svítí všem v domě. Tak ať svítí vaše světlo před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci v nebesích.* (Mt 5, 13-16)

Mnoho učedníků Ježíše Krista přichází s velikašskými sny. Víme, jak

Ježíš usměrnil své učedníky, apoštoly, kteří se mezi sebou dohadovali, kdo je z nich ten největší.

♦ *Přišli do Kafarnaum. Když byl doma (Ježíš), ptal se jich: "O čem jste cestou uvažovali?" Ale oni mlčeli, neboť cestou se mezi sebou dohadovali, kdo je největší. Ježíš usedl, zavolal svých dvánáct a řekl jim: "Kdo chce být první, buď ze všech poslední a služebník všech."* (Mk 9, 33-35)

Jestliže Boží vůle číslo jedna je, aby nikdo nezahynul, ale aby se všichni obrátili k pokání, potom jeho vůlí také je, aby měl armádu těch, kdo evangelizují svět. Největší evangelista musí být služebníkem. Boží vůle je, abychom byli posledními služebníky. Na druhé straně, Ježíš své následovníky, dvánáct učedníků povzbuzoval:

♦ *Ježíš jim řekl: "Amen pravím vám, až se Syn člověka při obnovení všeho posadí na trůn své slávy, tehdy i vy, kteří jste mě následovali, usednete na dvánáct trůnů a budete soudit dvanáct pokolení Izraele."* (Mt 19, 28)

Velikosti a významnosti vždy předchází utrpení. Ten, kdo se přihlásí do Ježíšova sboru s předsevzetím dosáhnout velikých cílů, ať je také připraven na to, že může přijít velké utrpení. Není-li připraven, nespočítal-li si předem cenu Boží stavby, může být brzy rozčarován. Kdo z nás si plně uvědomuje následující prohlášení:

♦ *Když se ubírali cestou, řekl mu (Ježíšovi) kdosi: "Budu tě následovat, kamkoliv půjdeš." Ale Ježíš mu odpověděl: "Lišky mají doupata a ptáci hnízda, ale Syn člověka nemá, kde by hlavu složil."* (Mt 9, 57-58)

Tento verš neznamená, že křesťan nemá mít místo, kde by hlavu složil, ale říká nám, že utrpení až do bezmajetkového extrému může provázet naši

12 ZÁPAS O DUŠI

křesťanskou službu. Petr výslovně upozorňuje, že žít produktivní křesťanský život v Kristu, se vším všudy, znamená mimo jiné i utrpení.

♦ *A Bůh veškeré milosti, který nás povolal ke své věčné slávě v Kristu, po krátkém utrpení vás obnoví, utvrdí, posílí a postaví na pevný základ. (1Pt 5,10)*

Krátké utrpení, to je náš pozemský život. Vždyť tento život trvá jen několik desetiletí. Co znamenají desetiletí ve srovnání s věčností? Sám s tímto konceptem bojuji. Vždyť jsme všichni uvězněni v těle a doufáme, že vše jak je, zůstane na věky. Nezůstane! Dnešní křesťanství se odvrací od utrpení pro Krista ke strojenému štěstí a hrané radosti.

Pán Ježíš však řekl, že budeme trpět. Vysvětleme si, co je to utrpení. Biblická definice utrpení rozhodně neznamená, že trpíme pod špatným šéfem, nebo že máme rodinné problémy, nebo že žijeme pod totalitní vládou. Biblické utrpení není špatná nálada z bolavého zubu, nebo mrzutost se sousedem ani vážná nemoc.

♦ *Je přece lépe, abyste trpěli za dobré jednání, bude-li to snad vůle Boží, než za zlé činy. (1Pt 3,17)*

Jinými slovy, biblické utrpení je, když trpíme za dobré skutky, které konáme v Kristu, ať je to pomoc, nebo hlásání evangelia! Dostaneme-li doživotí za mnohonásobnou vraždu, také trpíme, ale takové utrpení nespadá do kategorie křesťanského utrpení. Jsme-li naopak diskriminováni třeba jen posměchem spolupracovníků, protože věříme a jednáme biblicky, potom naše utrpení do kategorie biblického utrpení spadá. Křesťanské utrpení má i radostnou stránku:

♦ *Mojí milovaní, nebuďte zmateni výhni zkoušky, která na vás přišla, jako by se s vámi dělo něco neobvyklého, ale radujte se, když máte podíl na Kristovu utrpení, abyste se ještě více radovali, až se zjeví Jeho sláva. (1Pt 4,12-13)*

Ano, naše utrpení za Kristovu pravdu je radost. Následující biblický verš zdůrazňuje, že utrpení pro Kristovo jméno nemůžeme uniknout, protože svět Krista nenávidí.

♦ *Jestliže jste hanobeni pro jméno Kristovo, blaze vám, neboť na vás spočívá Duch slávy, Duch Boží. Ale ať nikdo z vás netrpí za vraždu, krádež nebo jiný zlý čin anebo za intriky. (1Pt 4,14-15)*

Dobře znám z vlastní zkušenosti výsměch a horší důsledky své víry. Ten, kdo netrpí za víru v Krista, s největší pravděpodobností nežije život v Kristu. Alespoň posměch musíte sklidit, protože evangelium je práce každého křesťana. Kazatel vede shromáždění k individuální laické evangelizační explozi. Evangelizace je v podstatě příkladný život v Bohu v pohanské společnosti. Příkladný život v Pánu Kristu přivodí vždy pronásledování. Když ne s úřady nebo zaměstnavatelem, tak alespoň s jednotlivci. Tohle platí stejně v Americe jako v Československu. Podívejme se na Pavlův verš filipským:

♦ *Neboť vám je z milosti dáno netoliko v Krista věřit, ale pro něho i trpět. (F 1,29)*

Opravdová víra je spjata s utrpením pro Krista, ne s utrpením bolavého zubu nebo rakoviny. Bible nepopisuje pouze zdravé, veselé a šťastně proplovající prosperující křesťany, kteří jsou k nerozeznání od světa. Kdo je v Kristu, bude za Kristovo jméno trpět, protože utrpení je součástí milosti. Tak to Pavel napsal a tak to je. Jen si připomeňme Petra s Janem, jak nebojác-

ně a odvážně kázali. Pět tisíc mužů uvěřilo a snad i jejich ženy a děti. A jak se zachovala náboženská smetánka k těmto dvěma neučeným a nevystudovaným? Strčila je do vězení! Ne proto, že by kradli, ale proto, že kázali pravdu - tedy Krista. Bůh často obrátí ve svůj prospěch pro nás nepříjemnou situaci, aby získal nové obyvatele do svého království. Petr s Janem, protože byli vyslýcháni a věznění, měli příležitost svědčit náboženské vrstvě, ke které by se jako prostí muži z lidu nikdy nedostali. Satan připravuje pasti utrpení a Bůh z nich dělá katedry své slávy a pravdy. Satan strčil Pavla do vězení a žalářník byl s celou svou rodinou spasen! Satan přibil Ježíše na kříž a co se stalo? Ježíš otevřel dveře spásy všem, kdo uvěří. Satan bojuje sám proti sobě. Padá do jam, které sám kopá, a dokazuje, že Bůh je svrchovaný.

Když se Petr s Janem dostali do kritické situace, protože hlásali Krista, neustoupili ani nezmklí, aby si zachovali světskou důstojnost. Naše hlavní obava je - co tomu řeknou ostatní slušní lidé, co si o mně pomyslí, že jsem snad hlupák nebo fanatik? Raději všeho s mírou, ať je to víra nebo cokoliv jiného. Když jsem opouštěl dobře placené světské místo a oznámil jsem, že odcházím na misijní pole, jeden inženýr řekl, že to je velmi záslužná práce, protože svět potřebuje více porozumění a lásky. Potom dodal, že doufá, že nebudu takový blázen jako jedna jeho známá, která prý věří, že jenom ti, kdo jsou v Kristu, budou spaseni. Odpověděl jsem, že věřím totéž. Jinými slovy, následoval jsem Petra, který před slušnými a pobožnými lidmi nebojálně řekl:

♦ *Ježíš je ten kámen, který jste vy stavitelé odmítli, ale On se stal kamenem*

úhelným. V nikom jiném není spása, není pod nebem jiného jména zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni. (Sk 4, 11-12)

Netvrdím, že mě tento spolupracovník nenáviděl, ale odepsal mne ze svého seznamu rozumných lidí. Být odepsán ze seznamu rozumných lidí koholiv není nic příjemného a urážka nebo odmítnutí často bolí víc než facka.

Naše víra je úzká cesta, která vede ke spáse. Proto nás svět nazývá úzkoprsými a omezenými. Svět je rozšafně otevřený ke všem nesmyslným filosofiím a náboženstvím. Svět, protože neví, je omezen, a proto musí kráčet tou širokou cestou manévrující otevřenosti, která vede do záhuby. Bibličtí křesťané, protože vědí, jdou úzkou cestou, uzavření světu, a proto jsou napadáni. Chceme-li znát Boží vůli, chceme-li být Bohem použiti, musíme kráčet úzkou cestou, pro svět omezenou cestou, vedení Kristem. A za to budeme vždy trpět. Jenom potom nás Bůh může použít k těm největším úkolům.

Vraťme se ještě k Petrovi a Janovi. Když se dostali mezi své, mezi křesťany, pomodlili se následovně:

♦ *Pohleď tedy, Pane, na jejich hrozby, a dej svým služebníkům, aby s odvahou a odhodlaně mluvili tvé slovo... (Sk 4, 29)*

To je příkladná modlitba. Sám bych se asi modlil - Bože, ochraň mne před těmi, kdo chtějí zničit mou službu. Ale Petr s Janem se modlili: pohleď, Pane, na jejich hrozby a dej svým služebníkům, aby s odvahou a odhodlaně mluvili tvé slovo. Jsme-li v úzkých, protože kážeme Krista, tak se nebudeme modlit, abychom nebyli pronásledováni, ale modlíme se za více odvahy. Následující verš nám napoví, jakou má odvaha moc.

14 ZÁPAS O DUŠI

♦ *Všichni, kdo uvěřili, byli jedné mysli a jednoho srdce... (Sk 4,32)*

Naše odvaha přivede ještě více lidí k víře. Nesmíme se skrývat v zátiší. Petr s Janem se neuchýlili k šeptanému, polotajnému evangeliu, aby je nikdo neviděl, neslyšel a nemyslel si o nich, že jsou blázni. Oba hlásali evangelium otevřeně, bez strachu, a proto byli pronásledováni! Nepostavíme-li se tvář v tvář světu, potom bude naše evangelium zbaveno síly a každý si je přimodeluje k podobě své lidské předpojatosti. Takové lidové evangelium se sice líbí, ale je ve své podstatě zhoubné a neúčinné. Pavel jasně řekl: "*Běda, budou-li vás všichni lidé chválit.*" Modleme se, aby nám Bůh dal co nejvíce odvahy a odhodlanosti, abychom nekompromisně stáli za tím, co stojí v bibli. Abychom byli Bohem použiti, musíme být spaseni, naplnění Duchem svatým, posvěceni, to jest odděleni od světa, podřízeni Bohu.

-pst-

Přečtli jsme za vás

ALKOHOLISMUS MLÁDEŽE

Sekulární článek o alkoholismu vysokoškolských studentů "The University of Iowa" hledá odpověď, zdali je alkoholismus zhoubný návyk nebo genetická porucha, tedy nemoc. Alkoholismus způsobuje nejen zdravotní, ale i sociální a ekonomické škody, které s kouřením stojí ročně jen v Americe víc než všechny problémy spojené s ilegálními drogami. Alkoholismus má přímý vztah k mnoha nemocem a poruchám životně důležitých orgánů

a ochromuje každý tělesný systém. Alkohol za volantem způsobuje v Americe padesát tisíc úmrtí ročně. Obrovské množství poškozených dětí se rodí alkoholickým matkám. Protialkoholické léčení v Americe stojí víc než dvě miliardy dolarů ročně.

Někteří odborníci tvrdí, že alkoholismus jako choroba je více propaganda než vědecky opodstatněná skutečnost. I když má někdo geneticky zvýšenou pravděpodobnost alkoholismu, ještě to neznamena, že se stane alkoholikem. Genetická predispozice k alkoholismu nemá nic společného se svobodnou vůlí, protože geny a buňky nemají schopnost učinit samostatné rozhodnutí. Mnozí se dívají na alkohol jako na pozitivní vliv. Mezi jiným také věří, že jsou pod mírným vlivem alkoholu bystřejší, produktivnější a společensky atraktivnější. Zapomínají, že alkohol je sedativem. Etnický význam ukázal, že ne všechny rasy mají stejnou toleranci k alkoholu. Některé národy používají alkohol v každodenním životě, aniž by propadli alkoholickým násilnostem, vandalismu a společenským převratům.

Ze zkušenosti víme, že zvířata mají silné alkoholické sklony a vyhledávají substance, které ovlivňují mozek a náladu. Zvířata nemají vůli, avšak vůle člověka má schopnost rozhodování a sebeovládání. Naše chování, naše silné i slabé stránky neřídí ani geny ani buňky, ale rozum a svědomí, které máme od Pána Boha.

Na Západě mají výrobci alkoholu, někteří lékaři a většina léčebných ústavů zájem, aby měli co nejvíce poživatelů alkoholu, pacientů a plných lůžek. Délka pobytu pacientů v těchto zařízeních je přímo úměrná limitu zdravotní pojistky pacienta. Alkoholik, který

nemá zdravotní pojistku, je pro rehabilitační ústavy nepotřebný a pro společnost jako člověk neužitečný. Alkoholik je výstražná ukázka, jak hluboce může člověk klesnout. Málokdo si přizná, že se ve většině případů nejedná o zdravotní problém, ale především o morální slabost. Ochrana proti alkoholismu, ušetření tisíců životů ročně na silnicích, obrovské ekonomické úspory a možnost, jak zvýšit procento zdravých novorozenců, by měla být cílem výchovy a zákonů v každé společnosti. Pomoc je snadná a nestojí ani haléř. Je to totální abstinence. O této prevenci však chce málokdo slyšet. Většina lidí je přesvědčena, že požívání alkoholu není hřích, ale právo svobodného rozhodování. Bible je víc než jasná:

♦ *Komu zbude "Ach!" a komu "Běda"? Komu sváry? Komu plané řeči? Komu zbytečné modřiny? Komu zakašený zrak? Těm, kdo se zdržují u vína, kdo chodí okoušet kořeněný nápoj. Nehleď na víno, jak se rdí, jak jiskří v poháru. Vklouzne hladce a nakonec užtne jako had a štipne jako zmije. Tvé oči budou hledět na nepřístojnosti, z tvého srdce budou vycházet proradné řeči. Bude ti, jako bys ležel v srdci moře, jako bys ležel s rozbitou hlavou. "Zbili mě a nic mě nebolí, ztloukli mě a nevím o tom. Až procitnu, vyhledám to zas a zase." (Př 23,29-35)*

NOVÝ POHLED NA LÁSKU

Demokracie a obroda byla v Číně krvavě potlačena ještě dříve než spatřila světlo světa. Čínská vláda se zájmem sleduje názory svých občanů. Před nedávnem otiskla výsledky následujícího průzkumu. Z těch, kteří se průzkumu zúčastnili, 86% souhlasí s předmanželským sexem, 69% nemá námit-

ky proti mimomanželským vztahům. Rozvodovost mezi Číňany se za posledních deset let víc než zdvojnásobila. V roce 1980 měla Čína 341 tisíc rozvodů, v roce 1990 již 800 tisíc. Na počet obyvatel je to mnohem nižší procento než je tomu na Západě nebo v ostatních zemích neoplývajících demokracií. Podle reportáže New York Times Číňané objevili novou lásku skrze zahraniční filmy a hudbu. Propašované videokazety a porno hrají svou úlohu. Dříve o této lásce snili, dnes se stává sen skutečností. Vláda vyhlásila "Sedm příčin společenského zla": prostituce, pornografie, únosy a prodej žen a dětí, obchod s drogami a jejich používání, hazardní hry, podvody a pověry, kriminální gangy.

CALL-GIRL

Tricetičtyřletá floridská žena se přiznala k vraždě sedmi mužů. Tato žena, "profesionální call-girl", byla za svoji osmiletou kariéru společníci několika tisícům mužů. Na vlastní kůži poznala, že povolání call-girl není pouze společenská záležitost. Mnohokrát došlo k pokusu o znásilnění i ke znásilnění. Konečně měla všeho dost a na svoji obranu prohlásila: "Kdybych tyto muže nezastřelila, zabili nebo znásilnili by oni mě. Byla jsem jen rychlejší."

KOUŘENÍ

Každý rok zemře v průmyslových zemích světa 1,8 miliónů kuřáků. Z toho téměř polovina lidí ve věkovém rozmezí od 15 do 64 let, což vysoce převyšuje všechna úmrtí způsobená nehodami, vraždami a sebevraždami.

Vybrala -kas-

*Ekvádor - mezi nebem
a zemí**(Pokračování I.)*

Ekvádorský VELIKONOČNÍ TÝDEN je plný zvláštních zvyků. Neviděli jsme žádné pomlázky ani malovaná vajíčka, ale fanésca, tradiční velikonoční polévka, nás uvedla do velikonočních oslav. Tato hustá polévka, jejímž základem je rybí vývar a až 12 druhů různých luštěnin, je báječná, pokud je rybí vývar z čerstvých ryb. Úplná pohroma však nastane, použije-li kuchař ryby sušené. Restaurace vyvaňují polévku pro kostely a jejich členové prodávají kupóny na tuto dobrotu. Vítěžek z prodeje se věnuje na dobročinné účely.

Ve čtvrtek večer pokračují věřící oslavou večere Páně. V tento den navštíví někteří v procesích sedm různých kostelů. V pátek probíhá dlouhá služba sedmi posledních vět, které Ježíš Kristus řekl na kříži. Na každou větu káže jiný kněz nebo laik ze shromáždění. V pátek také projde městem obrovské procesí. Muži jsou oblečeni ve fialových kutnách, na hlavě mají vysoký kornout a vidí jen skrze vystřižené otvory pro oči. Vypadají jako fialoví členové Ku Klux Klanu. Róbu mají přepásanou režným provazem s mnoha uzly. V tomto procesí jdou téměř sami muži a několik dětí. Ti, kteří na hlavě kornout nemají, mají trnové koruny, koruny z ostnatých drátů a ve tvářích trpělský výraz. Na ramenech nesou dřevěné kříže různých velikostí a váhy. Celé procesí je aspoň dva kilometry dlouhé. Mnozí poutníci jsou výstupem a cestou zmoženi. Na procesí dohlíží dobrovolníci Červeného kříže a nalévají pitnou vodu. Začátek procesí vede kapela, která vyhrává do kroku jako na po-

hřbu. Druhá kapela procesí uzavírá. Vše řídí policie a množství dobrovolníků.

Ulice jsou lemované lidskou mačkanicí. Prodává se vše, co se lepí. Cukrová vata, jablka máčená v červeném cukru, ledová tříšť politá barevnými šťávami, zmrzlé ovocné nanuky, všeličké pečivo a nezbytná čiča - kukuřičné pivo. Vypadá hrozně a když si člověk uvědomí, jak se pivo připravuje, jdou na nás mrákoty. Jestli se nepletu, je to tatáž čiča, kterou jsme museli ochutnat v Africe u kmene Zulu, ale to jsme neznali výrobní proces. Namočená kukuřice se rozžvýká, potom se plivne zpět do nádoby, kde zkvasí, přecedí se a je z ní pívko. Prodávač piva táhne dvě vědra. V jednom je čiča, v druhém byla nebo by měla být voda na omývání sklenic. Voda, kterými sklenice omývá, má stejnou barvu jako vědro s čičou. Čiča je indiánský mor. Často vidíme na chodnících spící Indiány, kteří jsou zpiti namol.

Během procesí vyrukuje množství žebráků i mrzáků a bylo nám ze všeho trochu úzko. Hřích je vepsaný do tváří lidí a schovaný v kápích poutníků. Celá atmosféra je šokující a skličující. Na ulici je snad každý, kdo může chodit. Poutníci přicházejí do kostelů k sochám Krista, líbají mu nohy, po doteku se křížují a políbí vlastní prsty, které se Kristova těla dotkly. Totéž dělají rodiče s rukou dítěte. Kolem soch se kupí pomuchlané bankovky a dokola hoří svíčky. Dětičky nastrojené do kraje a volánek se válejí po špinavé ulici a všude jsou cítit čůranky. Lidé vykonají svou potřebu kdekoli a obzvlášť kolem kostelů je zápach nesnesitelný. Zvenku mají vnitřní rohy budov kostelů diagonální betonovou plochu, na které je znak kříže. Právě na tomto místě lidé

zanechávají zapáchající vizitky své ná-
vštěvy. Nejchudší lidé, staří a zmrzače-
ní nosí v náručí štěnátko nebo kotě. To
je asi jejich jediná společnost. A tak si
říkáme, jak se na nás asi dívá a jak nás
vidí náš Stvořitel a Spasitel?

ŽIDOVSKÝ HOD BERÁNKA

Týden před velikonoce jsme měli
příležitost vidět tradiční oslavy, židov-
ský Hod beránka, nebo-li paschu. Pas-
cha probíhá v židovských rodinách od
pradáвна. Hod beránka předchází vel-
ký jarní úklid domácností. Rodina za-
sedne k slavnostně prostřenému stolu,
žena zapálí svíčky, protože podle Pís-
ma Světlo světa přišlo skrze ženu.

Následuje vzpomínka poslední veče-
ře Páně. Nejdříve nekvašený chléb,
matzo, který připomíná útěk Židů z o-
troctví, kdy neměli čas nechat chléb
vykynout a pekli narychlo na ohni ne-
kvašené placky.

Nekvašený chléb má vypečené pru-
hy, které symbolizují zbičované Ježí-
šovo tělo a dírký znázorňují probodané
tělo plné ran. Tři listy chleba jsou ulo-
ženy do zvláštního pouzdra, které vy-
padá jako obal knihy. Prostřední plát
chleba se rozlomí na polovinu a jedna
část se zabalí do bílého plátna, stejně
jako bylo do plátna zabaleno Kristovo
tělo.

Dříve než se chléb rozlomí, musí být
dům očištěn od každého drobečku
kvašeného chleba. Tento úkol patří dě-
tem. Děti hledají v každé škvírci ko-
šťátkem z peří drobečky, které se spálí
stejně jako hřích.

Víno, nealkoholická hroznová šťáva,
symbolizuje Spasitelovu krev.

Zelená petržel představuje nový ži-
vot a máčí se do slané vody, která má
stejnou chuť jako slzy.

Hořký kořen - křen připomíná trpký
úděl Židů v otroctví stejně tak, jako
hořkost a trpkost hříchu.

V kalíšku jsou rozsekána jablka
a ořechy, které připomínají maltu, pro-
tože Židé v otroctví dělali cihly.

Pečené vajíčko připomíná zápalné
oběti a máčí se oloupané do slané vo-
dy na znamení smutku, že Židé nemají
dodnes obětní chrám.

Jehněčí kýta symbolizuje první oběť
beránka za naše hříchy.

U prostřeného stolu sedí celá rodi-
na. Jedno místo je volné. To je místo
pro očekávaného Spasitele, na nějž
Židé čekají dodnes. Podle některých
Židů očekávají příchod Eliáše. Na stole
jsou číše, které znázorňují posvěcení,
pohromy, vykoupení a chválu. Pátá čí-
še je připravena pro Eliáše.

Rodinný obřad hodu beránka trvá
asi dvě hodiny a každý člen má svoji
úlohu. Je neuvěřitelné, že Židé opakuji
tento obřad po tisíciletí, a do dnešního
dne nepochopili symboliku, která je jim
nejbližší. Většina Židů zatím nepoznala
svého Spasitele ani Krále a stále čeká.

Ekvádor je jedna z mála zemí, kde
na mnoha místech vlaje židovská vlaj-
ka. Před válkou odešlo množství Židů
do Ekvádoru, který jim jako jedna
z mála zemí světa nabídl útočiště.
Jeden náš přítel nám před odjezdem
do Quita vyprávěl, že si pamatuje
z dětství, že celá jejich rodina měla víza
a doklady k vycestování do Ekvádoru.
Rodiče však rozhodli, že nikomu ne-
udělali nic zlého a odjezd odložili. On
jediný z celé rodiny přežil nacistický
koncentrák.

BÝČÍ ZÁPASY A NEJEN TY

Býčí zápasy jsou hluboce vžitě ve
Španělsku, Portugalsku a v zemích

18 ZÁPAS O DUŠI

Latinské Ameriky. V bývalých španělských koloniích pokračují dodnes a rozhodně nejsou jedinou krvavou podívanou pro chtivé diváky. V Ekvádoru jsou býčí zápasy málem na denním pořádku. V televizi můžete vidět místní i hostující toreadory. Přenosy z Madridu ukazují vzrušující záběry, světová jména a jejich triumf i pád. Z historie víme, že lidstvo chce chléb a hry. Gladiátorské zápasy na život a na smrt bavily obecnost. Oblíbená hra i podívaná, kdy hladoví lvi sáпали křesťany. V Asii jsou oblíbené zápasy kohoutů, beranů a zápasů i psi s prasaty. Člověk má odvěkou touhu, aby mu běhal mráz po zádech. Způsob, jakým se baví, je toho nejlepším důkazem. Dnes jsou nejúspěšnější ty nejkrvavější a nejzvrhlejší filmové horory, jaké si umíme představit. Vlastně představitosti již nic nezbyvá. Filmová plátna a televizní obrazy jsou tak explicitní a lidské emoce tak otupělé, že k patřičnému vzrušení potřebují stále silnější a silnější dávky. Násilné a zvrhlé chování se stává šokující skutečností dnešního života.

Historické záznamy o býčích zápasech pocházejí z ostrova Kréty již 2000 let před Kristem. Býčí zápasy byly oblíbené i mezi křesťany a papež Pius V. vydal v roce 1567 prohlášení, že křesťané zabíjení při býčích zápasech budou z církve exkomunikováni. Tento zákaz však dlouho nevydržel. Španělé vášnivě milovali býčí zápasy, a tak raději postavili kapličky a modlitebny, kam se toreadoři a matadoři přicházejí před zápasem pomodlit.

Největší býčí aréna v Mexiko City pojme až 50 tisíc diváků. První býčí zápasy jsme viděli v mexické Tijuaně na přání našeho návštěvníka z Československa. Jeho spokojenost dosáhla vr-

cholu, když viděl západní turisty, kteří za touto podívanou přijeli zdaleka a platili ve valutách. V nás podívaná vyvolala nepříjemné pocity a já jsem se rozklepala jako při zimnici nad krutostí celého boje. Byli jsme také obveseleni, když býk přeskočil ochrannou ohradu a všichni hrdinové z uličky za ohradou velice čiperně skákali do arény. Daleko více zážitků jsme měli z celkové atmosféry a domácích diváků, kteří zápasy prožívali s velkým nadšením a halasem. Západní turisté seděli schlíple a žádné davové nadšení neprojevovali.

Nemyslela jsem si, že se ještě někdy na býčí zápasy podívám, ale neodolali jsme. Začátkem vánočních oslav v Ekvádoru jsou právě býčí zápasy, a tak jsme chtěli vidět, jak jedno souvisí s druhým. Procesí diváků se sunula k aréně, procházeli kolem prodavačů panamských klobouků, které se nevyrábějí v Panamě, ale v Ekvádoru. Prodavači nabízeli k prodeji vše možné i nemožné. Množství překupníků se snažilo prodat vstupenky a vstup do arény strážila policie na koních.

Ekvádorská aréna byla proti mexické maličká, takže jsme měli vše jako na dlani. Fanfáry oznamují začátek vystoupení. Býk vyrazí do arény, začne běhat kolem dokola a útočí na vše v pohybu. Ti, co ho dráždí, se schovávají za dřevěné bariéry a býk tak tak zabrzdí. Samozřejmě, takové tempo býka za chvíli unaví. V zápasech vystupují tři hlavní hrdinové. Nejdříve přijedou do arény na koních pikadoři. Ozbrojení rytíři i koně jsou v brnění. Koně mají zavázané oči, ale jistě cítí nebezpečí. Pomocníci nasměrují rozzuřeného býka, aby koně nabral z boku. Býk skloní hlavu k zemi a snaží se koně i jezdce nadzvednout. Obrněný pikador zabodne dlouhé kopí do hřbetních sva-

lů a celou svou vahou i vahou koně býka tlačí. Prvním zraněním býk ztrácí sílu krčních svalů a hodně krve. Někdy se býku podaří koně zvednout a obrněnec z koně spadne. Není schopen pohybu, nemůže se postavit na vlastní nohy. Banderilleros odvádějí býčí pozornost jinam, aby oplechovaný hrdina unikl rozzuřenému býkovi. Pikadoři s fanfarami odjedou a býk zůstane sám s několika banderillery. Jeden z nich se odvázně postaví proti cválajícímu býkovi a zapíchne mu dvojici asi půl metru dlouhých ozdobených šípů do krčních svalů. Obvykle tento úkon opakuje a býk potom běhá arénou s krvavou ozdobou. Za chvíli toho má tak akorát, a když se konečně objeví jeho úhlavní nepřítel, začne nerovný boj. Během odpolední podívané obvykle vystupují tři matadoři a každý zdolá dva býky. Špatné svědomí se uchlácholí tím, že maso býků, které je tuhé jako podešev, dostanou chudí. Rozčilení, stres a adrenalín udělají své pro diváky i zvířata.

Matadoři mají před zápasem pobožnost v privátní kapli. Nastupují před diváky v plné parádě, a než se dají do boje, několikrát se pokřizují. První mládenec Rodriguez měl býčka, který vážil 375 kg, a přestože se matador snažil, býk byl uhoštěný a bojovat se mu moc nechtělo. Dokonce to došlo tak daleko, že matador udělal o býčí čelo za velkého jásootu obecnosti "berany berany duc". Zdálo se nám, že v ekvádorské výšce tři tisíc metrů neměli ani býci výdrž a agresivitu, jako si pamatujeme z Mexika. Celý zápas trval asi dvacet minut a metr dlouhý kord zajel do býčího zátylku jako po másle. Býk však stál ještě asi další minutu, než klesl v kolenu.

Druhý matador Caballero byl v krásném starorůžově vyšívaném kostýmu.

a měl býka váhy 430 kg. Před býkem se promenádoval, dráždil a provokoval, ale ani tento býk nechtěl bojovat. Několikrát upadl a zůstal ležet. Pomocníci jej tahali za ocas a kopali do něj, jen aby se zvedl a zaútočil. Caballerův meč zajel do býčí šije s profesionální zručností až po rukověť, ale býk padl teprve až rukověť maličko povytáhl. Caballero byl ze třech matadorů nejdůležitější, dá-li se to říci i nejšikovnější a odvedl "čistou práci". Druhý býk, kterého skolil, vážil 475 kg.

Třetí matador Garzon - to byla spíš ostuda a diváci si pořádně zapískali. Nejen že několikrát ztratil pelerín, ale potom se nemohl strefit a snažil se meč zabodnout, ale marně. Narazil na krční obratle. Teprve na pátý pokus meč projel, ale býk zůstal stát. Ani v druhém kole nepochodil lépe, ale to už jsme odešli a slyšeli jen pískot diváků.

Mrtvé býky vždy odtáhlo koňské spřežení. Smutný a nehezky pohled vystřídal další matador. Všichni byli vyparádění a napulírovaní. Pivoňkové podkolenky, vyšívané kazajky, pastelové barvy a bohaté výšivky se třeptily zlatem i stříbrem jako kněžská roucha. Jejich mladé a hezké tváře připomínaly spíš mormonské misionáře než mladíky připravené na takovou řezničinu. Jejich každý pohyb měl vypočítanou eleganci, přesnost, vše pro efekt. Matadoři se producovali elegantně jako při baletním představení. Jak jdou tyto dvě věci dohromady, býčí krev a zlatem, stříbrem vyšívaná roucha, mi nejde do hlavy. Jak souvisí býčí zápasy s vánočními oslavami, jsme se také nedozvěděli.

Každé představení se opakovalo ve večerním televizním programu a po profesionálním střihu jsme viděli ve zkrácené podobě, co se odehrálo

20 ZÁPAS O DUŠI

v aréně během odpoledne. Vybraná společnost a slavní hosté měli příležitost společně s matadory sledovat představení v gala provedení. Divácká atmosféra a nadšení dodávalo představení cirkusovou atmosféru. Čím levnější vstupenky, tím veselejší bylo obecní. Policie řádně dohlížela, občas i vyváděla nepokojné a bujnější diváky. Mezi diváky nebyly žádné láhve, ani plechovky. No to dohlížela šacovací kontrola u bran arény. Diváci si přinášeli nebo kupovali pití v plastických sáčkích a nasávali je slámkou. Kdyby byly povolené láhve, asi bychom viděli mnohem víc krve v hledišti než na kolbišti.

(Pokračování příště)

-kas-

O CENĚ VZTAHŮ

(Dokončení)

Řekl jsem posledně, že budování lidských vztahů a jejich růst od nižších k vyšším stupňům vyžaduje naše úsilí a stojí to boj především proti sobě samým. Náš boj přitom probíhá zpravidla v oblasti našich pudů, myšlenek a emocí, které působí tlakem na naši vůli. Toužíme, abychom byli druhými milováni nebo aspoň přijímáni, ale často se stává, že jsme naopak odmítáni a třeba i s křivdou odsuzováni. Míváme tu dvě možnosti: buď odpustíme, nebo se stáhneme do sebe a uzavřeme, což dělá většina lidí. Je tu samozřejmě i možnost odplaty a pomsty, která ovšem nic nevyřeší. Ale ani stažení do sebe není lepší, protože vede k vnitřní izolaci a ochromení. Pevnost, do které se uzavřeme, se může snadno stát náhrobní deskou, pod kterou pohrbí-

váme sami sebe. Zůstáváme pak totiž sami se svými hořkostmi, deformovanými myšlenkami i city, se svým strachem, podezíráním, předsudky, pochybnostmi i všemožnými zábránami, a umírá v nás všechna radostnost upřímného otevřeného projevu. Stáváme se vězni sebe samých, dostáváme se do vleku svých falešných iluzí a pomalu se suneme do pekla mindráků, nevypočitatelných nálad, nejistot i beznaděje. Kdybychom v takovém stavu usilovali o komunikaci, nedostaneme se přes první a druhý stupeň na úroveň frází a neosobních faktů. Ale právě zde je nám evangeliem podána záchranná ruka.

Temné pevnosti, do nichž jsme se sami uvěznil, mohou být rozbity. Můžeme z nich být vysvobozeni, opřeme-li se vírou o pravdivost a nepohnutelnost slova, které nám Bůh dal v Kristu. K tomu, abychom mohli být obnoveni a aby mohly být obnoveny i naše vztahy, potřebujeme dvě věci: **čas a upřímnost**. Čas je nám dán. Upřímnost záleží na nás. Je třeba, abychom vytvoření nových vztahů postavili na první místo a začali je budovat. Musíme si umět pro sebe i pro druhé udělat čas. Dar času se totiž nedá žádným jiným darem nahradit. Hloubka vztahu přece závisí na tom, do jaké míry učiníme svým sdílením druhého svědkem a účastníkem všeho, čím sami žijeme.

Žádný vyšší stupeň komunikace i vztahu nevypěstujete s nikým, komu odepřete věnovat čas a komu v tomto čase nedarujete svým sdílením sami sebe. Nejde přitom jen o naše slova a činy. Je třeba, abychom uměli druhému i pozorně naslouchat, aby poznal, že to, co nám říká, má pro nás stejnou cenu jako on sám.

Jakmile se nám někdo začne sdílet a naše myšlenky se zatím honí někde jinde, jakmile nepřijmeme jeho slova se vši citlivostí a vážností, jakmile mu skáče nevěrně do řeči a dáváme mu znát, že už čekáme, kdy konečně skončí, zabíjíme příležitost přijmout dar vztahu. Vždyť tím dáváme najevo, že ten druhý nám nestojí ani za to, co říká. Není divu, že mnozí jdou ve svých těžkých chvílích raději k psychiatrovi, protože vědí, že on je vyslechnout musí. Přitom každý z nás potřebujeme leckdy někoho, kdo by i nás vyslechl, kdo by nám ve spleťtých situacích a krizích rozuměl, kdo by nám uměl poradit či pomoci, jako by byl na našem místě. Koneckonců: vždyť právě v tom je i tajemství pravé modlitby.

Nejde tedy jen o sdílení slovy, ale i o umění naslouchat nebo i společně aktivně mlčet. Měli bychom vědět, že mnozí lidé, kteří jen mluví a mluví, často ani nečekají odpověď, protože se prostě potřebují vymluvit, vyjádřit, co je v nich, být slyšení, pochopení a brání vážně. A vezme, že všechno, co dokážeme sdílet, tedy vynést na světlo, se stává oblastí porozumění. Pokud si necháváme své věci jen pro sebe a pokud je tedy skrýváme ve tmě, nemůžeme se k vyššímu stupni komunikace probojovat, protože si vzájemně odpíráme pravdu. Přitom je samozřejmé, že **není možno sdílet se s každým, sdílet se vždycky a o všechno.** Příležitosti, kde je možno stavět mosty od člověka k člověku, musíme hledat. Vždyť největším neštěstím naší společnosti nejsou poměry v ekologii nebo ekonomice, ale propasti mezi lidmi, děsivá odcizenost a vzdálenost člověka od člověka, kterou můžeme pocítit třeba v přeplněném metru. Člověk člověku div nestojí na noze a přitom jeden

druhému nemá co říci. Stavět mosty od člověka k člověku je práce těžká, mravenčí i riskantní a nepřináší žádnou slávu. Je to však základní nutnost.

Zavádíme-li dnes tržní ekonomiku, dozráváme tím vlastně mlčky, že komunismus není možný - leda snad uvnitř ideální rodiny, kde panuje vzájemná láska a důvěra a kde ve vzájemných vztazích cítí jeden její člen plnou odpovědnost za druhého. Ale ani tržní ekonomika nemusí být kýženým východiskem, nebudou-li v naší společnosti obnoveny správné lidské vztahy. Bez nich se totiž může rychle změnit v bezohledný kapitalismus a džungli plnou dravců, kde bolesti a bída jedněch volá marně po porozumění a pomoci druhých a kde silní ve své chtivosti, nenasycenosti a sobectví šlapou lhostejně po těch slabých. Vynaložme všechno své úsilí na obnovu sebe samých a na budování lepších vztahů.

Jako křesťan bych to vyjádřil takto: dejme se formovat Božím slovem jako svrchovanou autoritou nad všemi oblastmi našeho života. Víra, která nás nenutí ke změně našeho myšlení a způsobu života, je pouhý sebeklam a není k ničemu. Ani nejpravověrnější víra a učení nemusí znamenat nic. Slovem, které k nám zaznívá z věčnosti, je nutno žít a poslušně se mu podrobovat. Není možné budovat skutečné vztahy, pokud zůstáváme plni sebe samých. Je třeba, abychom měli v srdci vždycky místo i pro ty druhé a přijímali je takové, jací jsou. A ještě něco: Hrouť-li se naše komunikace s někým, vezměme odpovědnost za to vždycky na sebe a hledejme cesty k nápravě. Hledejme přitom i tolik moudrosti, abychom uměli rozpoznat, kdy a co máme říci a kdy a jak máme mlčet - a dejme pozor, abychom to nedělali právě obráče-

22 ZÁPAS O DUŠI

ně. Rozumíme-li, oč tu ve skutečnosti jde, přijímáme-li komunikaci a vztah jako dar, začínáme-li vidět slovo jako úžasný nástroj budování vztahu a mocný náboj ducha, pak jistě také začínáme chápat, že zápas o skutečnou komunikaci a vztah je v nehlubší podstatě zápasem o naši pokoru, které nemáme nikdy dost. Ale otevíráme-li srdce evangeliu, uslyšíme v něm i hlas toho, jenž řekl: *"Učte se ode mne, nebo jsem tichý a pokorného srdce: a naleznete odpočinek svým duším. Vždyť mé jho netlačí a břemeno netíží."*

Jiří Hurta

O bibli

Slyším stále stejnou otázku: "Ty opravdu čteš bibli? Proč? Vždyť bible je jen kniha, kterou sepsali lidé. Takové věci nemůžeš brát vážně. Vždyť její překlady jsou nepřesné." Podobné otázky přicházejí od předpojatých lidí, nebo těch, kteří nevědí a bibli neznají, nechtou a číst nechťejí. Přesto má mnoho lidí právě bibli na policiče nebo v knihovně vedle velkých klasiků. Vlastnit bibli je módní. Bible by měla stát na polici knihovny sama o sobě. Bible je jedinečná. Myšlenky, které bible zachycuje, mohou být klasifikovány jen jako unikáty.

Montiero Williams, profesor sanskritu, strávil 42 let studiem východních knih a jejich srovnáváním s biblí. Řekl:

♦ *Nakupte všechny posvátné knihy, jestli můžete, položte je na levou stranu vašeho studijního stolu, ale umístěte na pravou stranu vaši bibli, samotnou, s co největší mezerou mezi ní a ostatní-*

mi knihami, protože propast, která je dělí, nemůže být přemostěna ani vědou, ani žádnou náboženskou myšlenkou.

Bible je jedinečná, unikátní a liší se od všech ostatních posvátných knih v mnoha směrech.

- Biblická návaznost nemá obdoby.

- Bible byla napsána v rozpětí 1 500 let.

- Bible byla napsána více než 40 autorů, jejichž sociální původ je různorodý, jak jen může být. Bibli sepsali králové, rolníci, filozofové, rybáři, básníci, státníci a učenci:

Mojžíš byl politický vůdce, vyškolený v Egyptě, Petr byl rybář, Amos byl pastýř, Jozue byl generál, Nehemiáš byl číšník, Daniel byl ministerský předsesta, Lukáš byl lékař, Šalomoun byl král, Matouš byl výběrčí daní, Pavel byl rabín.

- Různorodost autorů můžeme doplnit různorodostí míst, kde byly jednotlivé knihy psány:

Mojžíš psal na poušti, Jeremiáš v hladomorně, Daniel psal v přírodě a královském paláci, Pavel psal ve vězení, Lukáš psal na cestách, Jan na ostrově Patmos, jiní na bojišti.

- Navíc bible byla napsána v různých dobách:

David psal během válečných časů, Šalomoun psal v míru.

- Kromě toho, bible byla napsána v různých psychických rozpoloženích autorů:

Některé knihy byly napsány na vrcholu štěstí, mnohé knihy byly sepsány v hlubinách deprese.

- Dále bible byla napsána v třech světadílech:

Asii, Africe a Evropě.

- Ne mnoho knih bylo napsáno ve třech jazycích jako bible:

Hebrejščina byla jazykem Starého zákona, aramejščina byla běžná na Blízkém východě až do doby Alexandra Velikého. Řečtina Nového zákona byla dnešní angličtinou světa za časů Kristových.

Nejpozoruhodnější je však schopnost bible, která provokuje k otevřené diskusi. Bibličtí pisatelé probrali stovky kontraverzních témat. Přes výše řečené rozdíly jsou všichni pisatelé harmonicky sladění od Genesis až po Zjevení. Všichni hovoří jednotně o Boží záchranné člověka. Strom života odmítnutý člověkem v Genesis je provždy nabídnut ve Zjevení.

Kterýkoli orgán lidského těla může být funkčně vysvětlen jen ve vztahu k celému tělu. Kterákoli část bible může být řádně pochopena a vysvětlena jen ve vztahu k celé biblí. Bible se na pohled jeví jako sbírka převážně židovské literatury. Jestliže však vezmeme v úvahu okolnosti, za kterých byla sepsána, shledáme, že jednotlivé knihy byly napsány v intervalech téměř 1 500 let. Pisatelé pocházeli od Západu po Východ, od Itálie po Persii. Pisatelé byli různorodí, odloučení jeden od druhého, ve většině případů nejen stoletími a stovkami kilometrů, ale především sociálními propastmi. Král má hodně daleko k rolníkovi, státník k pastýři, generál k rybáři, výběrčí daně k rabinovi.

- Biblické knihy samy o sobě představují nejrozmanitější literární typy:

Zahrnují historii, zákonodárství (civilní, kriminální, etické, rituální, sanitární), náboženskou poezii, lyrickou poezii, podobenství, alegorie, životopisy, osobní korespondenci, paměti, deníky, proroctví a zjevení.

Kdyby bible byla jen výběrem knih, nevyhnutelně by si musely jednotlivé knihy vzájemně odporovat. Bible není

výbor knih. Bible má jednotnost, jež ji svazuje v ucelené dílo jednoho autora - Ducha svatého. Vezmeme třeba jen deset spolužáků, kteří jsou svázáni generačně, geograficky, jazykově, národnostně, vzděláním, pohlavím a nechme je, aby se dohodli jen na jednom kontraverzním tématu. Jejich názory budou představovat konglomerát, který by měl velmi daleko k jednotě názorů. Proč hovoříme o jedinečné harmonii bible, proč hovoříme o biblické jednotnosti v její rozličnosti? Proč to všechno? Každý člověk, který hledá pravdu, by měl alespoň zauvažovat o knize s výše uvedenými kvalitami.

-pst-

CO SI KOUPIME ZA PENÍZE:

Za peníze si koupíme:

postel, ALE NE spánek.

Knihy, ALE NE moudrost.

Jídlo, ALE NE chuť k jídlu.

Dům, ALE NE domov.

Kosmetiku, ALE ne krásu.

Léky, ALE NE zdraví.

Luxus, ALE NE kultivovanost.

Zábavu, ALE NE štěstí.

Kříž, ALE NE Spasitele.

Kostelní lavici, ALE NE nebe.

Vše, co si za peníze nemůžeme koupit, dostaneme od našeho Spasitele, Pána Ježíše Krista, aniž by nám za to něco účtoval. Za peníze si nikdo z nás nekoupí spásu. SPÁSA JE BOŽÍ DAR jen pro ty, kdo jej přijmou, aniž by spoléhali na vlastní kupní sílu, na své dobré skutky a chování, na svoji denominaci a příslušnost jinému učení, než to, které najdeme v Božím písmu - BIBLI. Kdosi řekl: "Jestliže posadíme na trůn

24 ZÁPAS O DUŠI

spásy sami sebe, zůstává Ježíš Kristus na kříži. Jestliže je na trůnu Ježíš, potom je místo na kříži pro nás, kde je každý z nás osvobozen z duchovní smrti."

♦ Všem pak řekl (Ježíš): "Kdo chce jít za mnou, zapře sám sebe, nes každého dne svůj kříž a následuj mne." (Lk 9,23).

-kas-

MODLITBA

V angličtině se říká: "When one prays, one should praise." Prays and prayse zní téměř stejně. Jedno sloveso však znamená modlit se a druhé děkovat nebo chválit. Ve volném překladu tato věta říká: Modlitba by měla být dikůvzdání.

Mnoho modliteb, které vyslovíme, jsou jen žádosti místo diků. Domáháme se okamžitého uspokojení našich tužeb a přání. Smysl modlitby nespočívá v tom, abychom změnili Boží záměr, ale aby Bůh změnil náš záměr. Naše modlitby nezůstanou nikdy bez odpovědi, ale častá odpověď je NE.

Musíme si uvědomit, že Pán Bůh nepotřebuje naši radu, ani naši pomoc. Naopak, jsme to my, kdo potřebuje radu, pomoc, vedení a usměrnění. Je tedy na nás, abychom poslouchali Boží hlas a nesnažili se Pána Boha vést.

Informujeme naše čtenáře,

že na adrese distribuce tohoto časopisu nebo ve Vydavatelství Křesťanských sborů, Bořivo-

jova 29, 718 00 Ostrava, si mohou objednat knihu **Zápas o duši**. Autorem je Pavel Steiger. O jejím obsahu jsme psali v minulém čísle.

Dále si můžete objednat tuto duchovní literaturu:

Příklady a podobenství velkého služebníka slova: Josef Kurz sestavil 87 příkladů a podobenství známého evangelisty minulého století D.L. Moodyho. Vhodná pomůcka pro evangelizaci. Cena 32 Kčs.

Duchovní deprese: L. Jones uvádí čtenáře do problematiky příčin vznikajících duchovních depresí, ale rovněž obsahuje biblická doporučení, jak těmto depresím předcházet. Cena 12 Kčs.

Pohádky: Známa autorka básní i povídek Marie Rafajová jemným způsobem, formou pohádek, vede děti k pohledu na krásu přírody, kterou stvořil Pán Bůh. Cena 15 Kčs.

Příprava na dospívání: Dobson, J. - o komplexech méněcennosti u dospívající mládeže, zpřístupňování, lásky a zamilování. Cena 28 Kčs.

Znovuzrozenie: Halás, M. - životní příběh poslušného dítěte, vyrůstajícího u kostela, jeho vzdalování se od Boha až do bahna hříchu, z něhož ho vysvobodil Spasitel. Cena 20 Kčs.

Kdo scelí rozbitou rodinu? M.Frydrychová napsala zejména věřícím ženám, jak se mají chovat, aby rozbité rodiny byly sceleny. Cena 12 Kčs.

Rybářské děvče z Kullerönu: Lindbergová, E. - povídka o třech nezletilých dětech, kterým rodiče zahynou v bouři na moři. Cena 25 Kčs.

Příběhy ze školních lavic: Kolman, K. - obsahuje povídky Nezbedník (o proměně nezbedného Honzika Pánem Ježíšem) a Bez lásky (ze života odstrčeného dítěte). Cena 35 Kčs.

Distribuční připomínky, objednávky časopisu a knihy "Zápas o duši", kazet s pořady HCJB - Dobrá novina a ostatních materiálů adresujte na Ing. Bohuslav Vlček, U stadionu 379, 595 01 Velká Bíteš.

Dobrovolné příspěvky pošlete poukázkou "A" - název účtu: Tiskový fond ZOD - Brno, číslo účtu: Komerční banka Brno 179 042-621/0100.

Zahraničním čtenářům: Please mail your tax deductible contribution to: Word Radio Missionary Fellowship P.O. Box 553 000 Opa Locka FL 33055 USA. Mark your check "For Czechoslovak magazine",

ZÁPAS O DUŠI vydávají Pavel a Klára Steigerovi, HCJB World Radio Missionary Fellowship, Box 17-01-00691 Quito ve Vydavatelství Křesťanských sborů Ostrava. Vychází šestkrát do roka.

Tisknou OSTRAVSKÉ TISKÁRNÝ, s.p., Ostrava. Podávání novinových zásilek povoleno Jihomoravským fideletstvím spojů v Brně č.j. P/3-1700/91 ze dne 8.2.1991. Dohledací pošta Velká Bíteš. Registrační číslo R 6/91.